COLL CAT

WF 200 L-1907 200 DEPARTMENT OF HEALTH

DIVISION OF COMMUNICABLE DISEASES

SWEEPING AND DUSTING

In sweeping a room raise as little dust as possible, because dust, when breathed in, irritates the nose and throat and often sets up catarrh. Some of the dust breathed reaches the lungs, making portions of them black and hard and useless.

If the dust breathed contains the germs of consumption—tubercle bacilli - which come from consumptives spitting on the floors, the risk is run of getting consumption. If consumptives use proper spit cups and are careful when coughing or sneezing to hold a handkerchief over the nose and mouth so as not to scatter spittle about in the air, the risk to others of getting the disease by living in the same rooms with the consumptives is inconsiderable.

To prevent making a great dust in sweeping bare floors, use moist sawdust. When the room is carpeted, moisten a newspaper, tear it into small scraps and scatter these over the carpet. In sweeping, brush these scraps of paper along with the broom and they will catch most of the dust and hold it fast, just as the sawdust does on bare floors. Do not have either the paper or the sawdust dripping wet, only moist.

In dusting a room, do not use a feather duster, because this does not remove the dust from the room, but only brushes it into the air.

Use soft, dry cloths to dust with and shake them frequently out of the window; or use slightly moistened cloths and rinse them out in water when finished. In this way the dust can be gotten out of the room.

In rooms which have bare floors, in houses, stores, shops, schoolrooms, etc., all dust can be easily removed after it has settled, by passing over the floor a mop, which has been wrung out so as to be only moist, not dripping wet.

THOMAS DARLINGTON, M.D.,

President, Board of Health.

HERMANN M. BIGGS, M.D., Medical Officer.

רעפארטמענט אוו העלטה

ניו יארק סיטי.

אבטהיילונג פון אנשטעקענדע קראנקהייטען,

קעהרען און שפויבען.

ווען איהר קעהרט א צימטער, מאכט וויא מעגליך וועניג שטויב, ווייל ווען ריעזער שטויב ווירד איינגעאטהעטט רעגט עס אייף רעס נאז מיט רעס האלז און עס קען ברענגען אפט צו קאטארר. א טהייל פון דעס איינגעאטהעטטען שטויב גרייכט דיא לוגגען און עס מאכט געוויסע טהיילען פון זיי שווארץ, הארט און אוננוצבאר.

אויב דער שטויב וואס איהר אטהעמט איין מיט דער לופט ענטהאלט מיקראבען פון אויסצעהרונגס־באציללען וועלכע קומען פון קאנסאמפשען ליידעגרע שפייעכץ אויף דעם פלאאר, דאן זייט איר זעלבסט אין געפאהר צו בעקומען קאנסאמפשען. (אויס־צעהרונג.)

אויב קאנסאטפשען־ליידענדע בעניצען געאייגנעטע שפּוקשאכלען און זיינען אויפר מערקזאס ווען זיי הוסטען אדער ניססען צו האלטין א טאשען־טוך אדער דיא האנד איבער דעם נאז און מויל אזוי אום ניט צו צושפּרייטען וועלכע אנשטעקענדע פּליסיגקייט אין דער לופט, דאן איז דאטיט די געפאהר צו בעקוטען דיזע קראנקהייט ביי דיא וועלכע וואהנען אין דיזעלבע צימטערין ניש שטאַרק.

אום צו פערמיידען א גרויסען שטויב אין קעהרין א צימטער מיט אנכערעקטע פלאארס בענוצט פייכטע זעגעלשפאַן. ווען דאס צימטער איז מיט קארפעט בערעקט דאן מאכט פייכט א געדרוקטען פייפער (צייטונג) צורייסט עס אין קליינע שטיקלעך און צושפרייט עס איבער דעם קארפעט. ביים קעהרין קעהרט אויס מיט דעם ברום דיעוע קליינע שטיקלעך פייפער און זיי וועלין צונעהטען די מעהרסטע פון דעם שטויכ, און עס פעסט האלטען גלייך ווי די זעגעלטפאן טהוט אויף אונכערעקטע פלאארס. מאכט די פייפער זוי אויך די זעגעלשפאן ניט צו פיעל נאסס, נוד פייכט.

אין שטויבען א ציממער בענוצט קיין פערערן־דוסטער, ווייל דאס עדווייטערט ניט דעם שטויב פון רום, זאנדערן עס קעהרט דעם שטויב אין די לופט אריין. בענוצט ווייכע טרוקענע געוואנד צום שטויבען און שאקעלט עס אפט אויס דורך די פענסטער; אדער בענוצט לייכט־בעפייכטעטע געוואנד און וואשט עס דורך אין וואכער ווען איהר האט געענדיגט. אויף דיעזען ארט קריעגט איהר דעם שטויב ארויס פון ציממער.

מען קען לייכט ערווייםערן דעם שטויב אין רומס פון הייזער, סטארס, שעפער, סקול־צימערן א. ז. וו. וועלכע האבען אונבערעקטע פלאארס, ווען מען ווושט אויס, נאכרעם ווי דער שטויב האט זיך געלעגט, דיא פלאארס מיט א פייכטען און ניט נאסען לאפען (מאפ).

טהאמאם דארלינגטאן, מ. ד.

פרעזירענט פון באארד אוו העלטע.

הערמאן מ' ביגס. מ. ד.

מעריצינער כעאמטער.